***Chayee Sarah* – Genesis 23:1 – 25:18**

***Aliyah 6* – Genesis 25:1 – 25:11**

Vandaag wil ik het met u hebben over **de wedergeboorte der volkeren**. We gaan het hebben over zowel fysieke, als geestelijke wedergeboortes van volken. Wat betreft dit laatste: niet alleen individuen, maar ook volken kunnen zich collectief van de Heer afkeren of zich juist tot de Heer bekeren. Dit heeft grote gevolgen voor het betreffende volk. In een tijd waarin Nederland steeds verder afglijdt, weg van de bedoelingen van de Heer, mogen we blijven hopen op, bidden voor en verlangen naar de tijd dat alle volken zullen buigen onder de heerschappij van Yeshua. Dit zal bij Zijn wederkomst gaan gebeuren. Mogelijk is het op dit moment wel te laat om het tij voor Nederland te keren, maar er komt een dag waarop het tij wereldwijd gekeerd gaat worden. En die dag is gelukkig heel aanstaande…

Maar wat leert de huidige *aliyah* ons nu over de wedergeboorte der volkeren? Laten we inzoomen op wat er staat geschreven. Abraham nam nog een bijvrouw, naast Hagar, wiens naam ***Qeturah*** (*Keturah*) was.[1] Haar naam is afgeleid van het werkwoord *qatar* en betekent '**reukwerk'** of 'parfum'. Haar nakomelingen streken voor een groot gedeelte neer in Arabië. Bijzonder is dan ook wel dat er vandaag de dag nog steeds een land bestaat dat de naam ***Qatar*** draagt en dat zich in Arabië bevindt. Qatar is een zeer rijk land, maar het reukwerk dat zij momenteel verspreidt is afschuwelijk. Via hun media-groep ***Al-Jazeera*** worden vele leugens verspreid over de situatie in het Midden-Oosten en in het bijzonder over Israël. Daar is het helaas niet lekkerder van gaan ruiken in deze wereld…

Hier zien we eigenlijk al een **moderne 'wedergeboorte'** van een moeder van volken. Qeturah, de moeder van vele Arabische volken, leeft verder in het huidige Qatar. Twee andere wedergeboortes van volken hebben we al eens eerder bij stilgestaan. Sinds 1948 is het volk **Israël** als natie herboren. In diezelfde tijd werden ook de Filistijnen als volk herboren, onder exact dezelfde naam, namelijk de **Palestijnen** (de 'p' en de 'f' zijn uitwisselbaar in het Hebreeuws en Arabisch). Zij gingen zelfs weer op exact dezelfde plaats wonen, als waar de Filistijnen van oudsher woonden, namelijk in de Gazastrook. Deze situatie was 'per ongeluk' zo ontstaan, omdat Egypte deze strook onder zijn beheer hield na de Onafhankelijkheidsoorlog van 1948-49. Dit is uiteraard geen toeval. Oude volken worden opnieuw geboren en dezelfde geesten laten zich weer gelden.

Een **binnen-Bijbelse wedergeboorte** van volken zien we ook in de huidige *aliyah* terug. In vers 2 staat namelijk dat Qeturah zes zonen baarde, waaronder Joksan. En dan staat er in vers 3 geschreven dat Joksan op zijn beurt **Sheba en Dedan** verwekte. Dit zijn twee volken die op het Arabische schiereiland gingen leven. Denk aan de koningin van Sheba, die Salomo komt bezoeken. Maar nu komt het opvallendste: we lezen in Genesis 10:7 dat Kush vijf zonen voortbracht, waaronder Raëma. En vervolgens bracht Raëma Sheba en Dedan voort. Wie is nu de ware **grootvader** van Sheba en Dedan? **Kush of Abraham…?!**

---

[1] In de Joodse tradities wordt Qeturah vaak geïdentificeerd met Hagar, maar dat klopt niet met de Bijbelse gegevens. Immers, dan zou Ishmaël onder haar zonen genoemd moeten worden. Ook wordt in vers 6 de meervoudsvorm 'bijvrouwen' gebruikt. Hier probeert men in de uitleg omheen te draaien, maar dit is wel wat er staat geschreven.

We kunnen deze conflicterende teksten niet met elkaar verzoenen, behalve als wij spreken over een wedergeboorte van de volken van Sheba en Dedan. Deze volken werden **voor een tweede keer geboren**. Zij werden geboren na de zondvloed en waren mogelijk al snel verloren gegaan. En toen werden zij opnieuw, onder dezelfde namen, geboren uit Abraham. Hun wedergeboorte kwam uit Abraham voort. Dat dit het geval kan zijn, blijkt uit de moderne voorbeelden van wedergeboortes van volken, die wij hierboven benoemden. Volken zijn niet alleen **etnische entiteiten**, maar ook **geestelijke entiteiten**. En daarom kunnen zij verdwijnen, om vervolgens toch weer op te duiken in de geschiedenis, omdat de geest van het volk niet verdwenen is, noch de bestemming van het volk.

Dit geeft gelijk antwoord op een vraag, die we nog niet gesteld hadden, namelijk deze: hoe kunnen er nieuwe **volken uit Abraham** ontstaan, als **de zeventig volken** alle zeventig al bestonden vanaf Noach? Het antwoord is eenvoudiger dan vaak aangenomen wordt. Er ontstonden geen nieuwe volken uit Abraham. Er werden volkeren opnieuw geboren. En ja, we komen bij Abraham ook andere namen tegen dan in het rijtje van Genesis 10, maar we weten ook dat de zeventig hoofdvolkeren vanaf de tijd van Noach steeds verder onderverdeeld raakten in **sub-volkeren**. Vandaag de dag zijn er zo'n 200 landen en het schijnt zo te zijn dat er meer dan 16.000 bevolkingsgroepen bestaan op aarde. Echter, de zeventig hoofdvolkeren gaan daar nog steeds achter schuil. Wanneer Abraham volken voortbrengt met andere namen dan in het rijtje van Genesis 10, dan zijn dit sub-volkeren, die vallen onder de zeventig hoofdvolkeren.

Dit betekent niet dat de volkeren die Abraham voortbracht perse volkomen opnieuw geboren werden op dat moment. Het kan ook een **gedeeltelijke wedergeboorte** zijn. Het nageslacht van Abraham en Qeturah kan zich namelijk goed vermengd hebben met reeds bestaande volkeren, die rondom hen leefden. De realiteit is altijd complexer dan een eenvoudig schema. Deze **vermengingen van volkeren** zorgen ervoor dat volken meerdere stamvaders kunnen kennen en toch één volksidentiteit kunnen dragen.

Hoe het ook precies allemaal zit, het is opvallend dat deze wedergeboorte van Sheba en Dedan nu juist uit vader Abraham is. **Abraham** zou immers een **vader van een menigte van volken** worden, zo had God hem beloofd in Genesis 17:5. En in het Nieuwe Testament wordt Abraham zelfs de **vader van alle gelovigen** genoemd, van Jood en heiden allebei. Dit drijft ons naar het punt dat we de geestelijke lijnen door moeten gaan trekken. De wedergeboorte van Sheba en Dedan wijst vooruit naar de geestelijke wedergeboorte, die gelovigen en volken mee kunnen maken, wanneer zij ingelijfd worden bij het nageslacht van de vader van alle gelovigen, namelijk Abraham. Hoe worden zij nageslacht van Abraham? Wel, door **het geloof in Yeshua HaMashiach**!

En daar zit de belangrijkste boodschap verborgen. Sheba en Dedan wijzen vooruit naar de mogelijkheid dat **hele volkeren zich collectief bekeren** en Yeshua als Messias aanvaarden. Nu gebeurt dit al af en toe in deze gebroken en gevallen wereld, maar bij de **wederkomst** zal dit wereldwijd gebeuren. Alle volken zullen de heerschappij van Yeshua moeten aanvaarden, wanneer Hij gaat zitten om te regeren op de troon van zijn vader David te Jeruzalem. Dan zullen alle volken in Jeruzalem opgetekend moeten worden, volgens Psalm 87. Ja, de sluier van alle volken zal dan weggenomen worden, volgens Jesaja 25:7. Zij zullen dan allen helder inzien wie er regeert en zij zullen voor Hem buigen.

Punt is wel dat alle **zeventig volken** op dat moment present zullen moeten zijn, anders kunnen zij niet **buigen voor de Messias**. Ik geloof dat we daarom vandaag de dag volken weder zien opstaan. De volken bewegen zich in de richting van hun **eindbestemming**. Daarbij is het niet om het even hoe de volkeren in de wedstrijd zitten. Yeshua zal de volken oordelen bij zijn wederkomst, volgens Mattheüs 25:32 en Psalm 2 etc. Hij zal alle zaken recht komen zetten, voordat zijn Koninkrijk gestalte kan krijgen. Duidelijk is in elk geval dat alle volken zullen moeten buigen voor Yeshua, gewillig of onwillig, oprecht of geveinsd, op een mooie manier of op een nare manier…

Deze wetenschap geeft ons ook een **strategie om te bidden voor volken**. Ieder volk heeft zijn **eigen bestemming** gekregen van God. Daar hoort ook een demonische tegenhanger bij, wanneer een volk bij God vandaan dwaalt. Stel dat een volk een profetische roeping heeft gekregen, dan betekent dit ook dat zij zeer schadelijke woorden en geestelijke invloeden de wereld in kan laten gaan, wanneer satan het volk misvormt. Wij mogen bidden voor de volkeren waar wij deel van uitmaken, dat zij zich zullen ontwikkelen naar de bestemming die God hen gegeven heeft. Ook mogen we om openbaring bidden over de bestemming van deze landen en volkeren. We zitten zeer dicht tegen het einde van de wereld aan en de volkeren bewegen zich zeer snel in de richting van hun eindbestemming. Dit wordt enerzijds door God gedreven en anderzijds door satan. Laten we bidden dat er nog volken en landen zullen zijn die voor Gods zijde blijven kiezen en in hun bestemming zullen blijven wandelen, als de wereld steeds donkerder wordt.

Sheba en Dedan vormen een voorbeeld van een fysieke wedergeboorte van een volk. We treffen ook een voorbeeld in deze *aliyah* aan, dat vooruitwijst naar de geestelijke wedergeboorte van een volk. Dit zijn de Ishmaëlieten. We lezen namelijk dat **Ishmaël en Izak weer op elkaar aantrekken**. Allereerst lezen we dat Izak en Ishmaël hun vader Abraham samen begraven. Nu wil dit nog niet perse zeggen dat de relaties verbeterd waren, gezien Ishmaël dit ook uit respect voor zijn vader Abraham had kunnen doen. Maar er is nog een punt. In vers 11 staat ook geschreven dat **Izak** bij **Be'er Lachai Roï** ging wonen. En dit was nu juist de plaats waar de Engel Hagar had gevonden in de woestijn, toen zij vluchtte voor Saraï. Deze plaats had dus alles met Ishmaël te maken. Dit lijkt te suggereren dat Izak en Ishmaël op elkaar aantrokken, na de dood van Abraham.

Bijzonder genoeg was deze beweging al vóór de dood van Abraham in werking gesteld. We lezen namelijk in Genesis 24:62 al dat Izak in het Zuiderland ging wonen en in de buurt van Be'er Lachai Roï te vinden was. Nu streek **Ishmaël** neer in de **noordelijke gedeeltes van Arabië**. Uit deze twee gegevens kunnen we concluderen dat Izak zeer dicht bij zijn broer Ishmaël ging wonen. Ze werden praktisch buren. Abraham leefde toen nog en woonde zelf veel noordelijker, in de buurt van Hebron. Daar werd hij ook samen met zijn vrouw Saraï begraven.

Wanneer zijn Izak en Ishmaël nu weer op elkaar aan gaan trekken? Is het een gekke gedachte om dit te koppelen aan **de dood van Izaks moeder Saraï**? Pas na haar dood (Genesis 23) lezen we erover dat Izak in de buurt van Be'er Lachai Roï verblijft. Verder weten we dat Izak zeer aan zijn moeder gehecht was, gezien hij pas vertroosting vond over de dood van zijn moeder, toen hij Rebekka trouwde (Genesis 24:67). En zijn moeder was er nu juist de oorzaak van dat Ishmaël weg werd gestuurd, de woestijn in. Zou dit ervoor gezorgd hebben dat Izak pas na de dood van zijn moeder kon toegroeien naar zijn broer Ishmaël? Betreurde hij de beslissing van zijn moeder misschien diep in zijn hart?

In het Joodse geschrift *Bereeshit Rabbah* wordt gezegd dat **Ishmaël zich bekeerde** van zijn slechte gedrag in de richting van Izak en dat hij Izak voor liet gaan. Dit wordt geconcludeerd uit het feit dat zij samen hun vader Abraham begroeven. In de Bijbel staat niet beschreven dat Ishmaël zich bekeerde. Wel lijken Izak en Ishmaël op elkaar aan te trekken in hun latere jaren. Dit suggereert tenminste **herstel binnen hun relatie** en mogelijk ook wel een bekering aan de kant van Ishmaël. Een bevestiging voor dit feit zou Genesis 28:8-9 kunnen zijn. Daar lezen we dat **Ezau Machalath**, de dochter van Ishmaël, trouwde, omdat die beter in de smaak zou vallen bij zijn vader Izak. Als de rivaliteit tussen Izak en Ishmaël nog net zo groot was als in hun jeugd, dan zou deze zet van Ezau niet echt in de smaak gevallen zijn bij Izak, vermoed ik zo.

We zien hier dat Ishmaël zijn houding in de richting van Izak lijkt te herstellen. Hiermee wordt een voorbeeld gegeven voor de volken. Dit laat zien dat de **volken zich kunnen bekeren** van hun vijandige en hoogmoedige houding ten aanzien van Gods volk en dat de **relaties met Israël hersteld** kunnen worden. Ook laat dit zien dat volken een geestelijke bekering door kunnen maken. Als hun stamvaders zich konden bekeren, dan kunnen hun nazaten dat ook…

Net als in de voorgaande zesde *aliyot*, staan de volken opnieuw in het middelpunt van de belangstelling, maar ook hier blijft er een **groot verschil tussen de volken en Israël** bestaan. Dit verschil wordt heel duidelijk in de erfenis die Abraham achter laat. In de verzen 5 en 6 staat geschreven dat Abraham alles wat hij bezat als erfenis aan Izak gaf. De zonen van zijn bijvrouwen stuurde hij weg van zijn zoon Izak. Hen gaf hij alleen geschenken mee. Israël ontvangt de erfenis, de volken ontvangen slechts gaven.

Wat is het verschil tussen **een erfenis en een gave**? Wel, ten eerste betreft de erfenis een **veel groter gedeelte** van het bezit, dan de gaven. Er staat immers geschreven dat Abraham alles wat hij had aan Izak gaf. De gaven waren dus verwaarloosbaar op de gehele erfenis. Ten tweede kan er bij een erfenis sprake zijn van **rechten** en bij een gave niet. Een gave is pure genade, maar de kinderen hebben in principe recht op een deel van de erfenis. Ten derde gaat er achter de erfenis een **consistent idee of missie** schuil, die ook wordt overgeërfd. De erfgenaam wordt geroepen om de erfenis goed te beheren en daarmee de missie van de familie voort te zetten. Het ontvangen van de erfenis maakt dus ook dat men een bepaalde **verantwoordelijkheid** gaat dragen. Ten vierde toont de erfenis een **nauwe verbondenheid** met het voorgeslacht. Vader leeft voort in de zoon, ook door middel van de erfenis. En ten vijfde is de lijn van erfgenamen ook een geestelijke lijn. **Gods missie en zegen** wordt ook mee geërfd. Dit blijkt heel duidelijk uit vers 11 waarin staat dat God Izak zegende, ná de dood van zijn vader Abraham. Gods zegen ging over op Izak.

Je kunt je afvragen of het wel zo **eerlijk** was dat Abraham alleen Izak deed erven. Immers, Ishmaël was eerder geboren dan Izak en daarmee toch de eerstgeborene van Abraham? En er staat toch in Deuteronomium 21:15ev geschreven dat je het dubbele erfdeel van een eerstgeborene niet mag geven aan een latere zoon, omdat hij geboren was uit een minder geliefde vrouw? Toch zijn daar twee eenvoudige antwoorden op te geven. De eerste is dat **God Zelf gezegd** had dat Izak zou erven en Ishmaël niet. En God doet geen oneerlijke of onwettige dingen. De tweede is dat **bijvrouwen** gewoonlijk **geen erfrechten** hadden, zoals volle echtgenotes. In B.T. Sanhedrin 21a wordt gezegd dat bijvrouwen niet eens officieel getrouwd waren. Zij kregen nooit een huwelijkscontract en daarmee ook geen erfrechten. Dit staat niet in de Bijbel, maar zou wel goed waar kunnen zijn.

In elk geval roept de **keuze van God voor Israël** vaak gevoelens van **jaloezie** op. Is het wel eerlijk dat God zijn volk Israël zoveel beloftes en zegeningen laat beërven en andere volken veel minder? Tegelijkertijd heeft Israël ook ontzettend veel geleden en een heel hoge verantwoordelijkheid gedragen. **De erfenis komt niet zonder prijs**. Het is een hoge prijs om te betalen en tegelijkertijd een grote eer om zo dicht bij God te mogen leven. Dat is goed om mee te wegen bij de beoordeling van gevoelens van jaloezie. Wie is er bereid om de traumatische ervaringen te willen accepteren om te kunnen delen in de zegeningen van het Joodse volk?

Een **gezonde vorm van jaloezie** mag er wezen, namelijk dat wij ons uitstrekken om ook zo dicht bij God te leven. Een **ongezonde vorm van jaloezie**, namelijk dat wij de plek van Israël zouden willen innemen, moet sterk afgewezen worden. Immers, God kiest en zijn keuze is soeverein en goed. We dienen tevreden te zijn met onze eigen positie, roeping en zegeningen. We hebben hoe dan ook niets verdiend en veel genade gekregen. Daarbij hebben we onze aandacht hard nodig om onze eigen roeping en missie in het leven uit te leven, dus laten we onze tijd niet verdoen met het jaloers zijn op andermans missie. Laten we trouw zijn op de post waarop we gesteld zijn. Dan zullen we straks voor eeuwig bij God mogen zijn. En er is niets heerlijker dan dat!

Wat hebben we nu geleerd?

1. Volken zijn niet alleen etnische, maar ook geestelijke entiteiten
2. Daarom kunnen volken opnieuw in de wereld verschijnen (geboren worden)
3. Qatar, Israël en de Palestijnen zijn drie moderne voorbeelden van dit verschijnsel
4. Sheba en Dedan zijn een binnen-Bijbels voorbeeld
5. Volken kunnen ook geestelijk wedergeboren worden: collectieve bekering
6. Voorbeeld: Izak en Ishmaël trokken in latere jaren weer op elkaar aan
7. Alle volken zullen uiteindelijk moeten buigen voor Yeshua
8. De specifieke bestemming van een land geeft een gebedsstrategie
9. Israël ontvangt de erfenis en de volken ontvangen gaven
10. Alleen voor een gezonde vorm van jaloezie is plaats